

TOHO, KTO ZVÍŤAZÍ... ALE AKO?

437/2016

www.inky.sk

28. 3. 2016

víťazi v nebi, ako sa nimi stať? – Ježišov boj a víťazstvo – náš boj a ako ho vyhrať

„Kto má uši, nech počúva, čo Duch hovorí cirkvám. Tomu, kto zvíťazí, dám jesť zo stromu života, ktorý je v Božom raji“ (Zjv 2,7 SSV). A potom Ján v Zjavení zopakuje túto podmienku „zvíťaziť“ ešte presne deväť krát. Dost, že? Celkom jasne dáva najavo, že byť kresťanom neznamená v pohodlí sedieť a čakať, kedy si nás „Pán Boh vezme k sebe, do Neba“, ale bojovať a to nie s hocikým, pretože na kresťanov „nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach“ (Ef 6,12 SSV) – a len ten, „kto vytrvá do konca, bude spasený“ (Mt 24,13 SSV). Čiže – kto zvíťazí, ako vysvetľuje už Ján v Zjavení: „Oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť“ (Zjv 12,11 SSV). Čo pred nás kladie otázku, v čom tento boj spočíva, ako ho bojovať a ako v ňom zvíťaziť. Odpoveď je, ako inak, u nášho Učiteľa a Majstra, Krista. V tomto sme na tom zjavne s Ježišom rovnako, ako hovorí aj sám Ježiš: „Toho, kto zvíťazí, posadím vedľa seba na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som s mojím Otcom na jeho tróne“ (Zjv 3,21 SSV). V čom teda Ježišov boj spočíval?

Ježiš hovorí o cielei svojej misie na zemi: „Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. ² V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?! ³ Keď odidem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14,1-3 SSV). Dom Otca, čiže spoločenstvo Trojice, ako vysvetľuje Katechizmus: „Posledný cieľ celého Božieho poriadku spásy je, aby stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice“ (KKC 260). Alebo zase slovami Pisma, prišiel „zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“ (Ef 1,10 SSV). Čiže založiť Cirkev, pretože „Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev“ (KKC 760).

A hneď na začiatku tohto svojho zámeru Ježiš naráža na Diabla, ktorý sa Ho snaží od tohto zámeru odlákať, odohnať, prekaziť Mu ho...: „Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti ² a diabol ho pokúšal“ (Lk 4,1-2 SSV).

Ako prvé Diabol, zdá sa, apeloval na Ježišovu pohodlnosť: Prečo sa zbytočne unávať a zaťažovať tou neprijemnou úlohou? Máš predsa božskú moc! „Povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom“ (Lk 4,3 SSV). Ostaň na púšti a použi svoju Moc na to, aby si si tu vybudoval letovisko desaťkrát honosnejšie, než Herodova Masada, či Herodion! A potom tu ostaň – a užívaj si pokoj, kľud a pohodlie! Nenamáhaj sa zbytočne nejakým Otcovým dielom, tak neprijemným, veď aj sám vieš, aké je to jednať s ľuďmi, sú zlí, nevďační, ťarbaví a nechápaví... kašli na nich a uži si! Ježiš mu odpovedá: „Nielen z chleba žije človek“ (Lk 4,4 SSV) a nám vysvetľuje: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonat jeho dielo“ (Jn 4,34 SSV).

Ale Diabol pokračuje. Hovorí: Dobre, dobre... tak si teda s tými svojimi ľuďmi pracuj. Ale isto uznáš, že by si si zaslúžil od nich uznanie. Nakoniec, si Boží Syn, nielen hociký človek! Máš nárok na slávu, na výsadné postavenie. Oni to teraz nechápu, ale Ty im to môžeš pripomenúť... s tvojimi schopnosťami! „Potom ho zaviedol do Jeruzalema, postavil ho na vrchol chrámu a povedal mu: „Ak si Boží syn, vrhni sa stadeto dolu!““ (Lk 4,9 SSV). Ukáž im, kto si a

zaslúž si trochu výsad a slávy! Ale Ježiš odpovedá: Ja nechcem nič, len byť „prvorodený medzi mnohými bratmi“ (Rim 8,29 SSV). Chcem byť s nimi jedno Telo, jedna duša, chcem, aby boli mojou rodinou v Otcovi, v Trojici, nie *fanklubom uctievačov!*

A tak to Diabol skúša ešte do tretice. Hovorí: Dobre... ale potrebuješ na to moc. Tie tvoje sny a nereálne predstavy... láska je ilúzia, náklonnosť sklame, uvidíš, že aj tvoji nasledovníci ťa nakoniec zradia a podrazia. Ak chceš niečo vybudovať, musíš použiť moc. Držať ich nakrátko. Musíš sa stať ich vládcom a pánom. Ja ti k tomu pomôžem. Pozri! „Potom ho diabol vyzdvihol, v jedinom okamihu mu ukázal všetky kráľovstvá sveta ⁶ a vravel mu: „Dám ti všetku ich moc a slávu, lebo som ju dostal a dám ju, komu chcem. ⁷ Ak sa mi teda budeš klaňať, všetka bude tvoja“ (Lk 4,5-7 SSV)! A Ježiš odpovedá: Nie! Po prvé, nebudem sa ti nikdy klaňať. Po druhé, moc ani násilie nemôžu vytvoriť Nebo, ani vzťahy Trojice medzi ľuďmi. Na to je treba „lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti“ (Kol 3,14 SSV)! Nie moc, ale láska je nástroj, ktorý jediný môže toto dielo uskutočniť!¹

Keď Diabol videl, že nepochodil, pritvrdil. „Začali naňho zákonníci a farizeji prudko dorážať a dotieravo sa ho na všeličo pypytovali. ⁵⁴ Strojili mu úklady, aby niečo podchytili z jeho úst“ (Lk 11,53-54 SSV). Nepomohlo? Ešte pritvrdil! „Pristúpili, položili na Ježiša ruky a zajali ho“ (Mt 26,50 SSV). A potom vsadil všetko na jednu kartu. V bežiasom okamihu agónie, zatiaľ čo Ježišovo Telo viselo na kríži, Ježiš pristupoval ku každému jednému človekovi na tejto zemi, ktorý kedy žil, žije, či pre nás ešte len bude žiť, aby ho objal, privinul k sebe a zjednotil so sebou. A s každým jedným takýmto privinutím sa do neho vlievala všetka bolesť, tragédia, utrpenie, zúfalstvo, sklamanie, strach a všetky ostatné rany, ktoré hriech v živote každého jedného z nich spôsobil i všetka oškľivosť a ohavnosť hriechu samotného. A za tým všetkým, myslím, stál Diabol, škeril sa na Krista a kričal: Tak čo? Ešte nemáš dost? Pozri na tú háved', na tú špinu! Vykašli sa na nich! „Zachráň sám seba, zostúp z kríža“ (Mk 15,30 SSV)! Veď vidíš, akí sú bezcitní... ohavní... neprijemní... otravní... nevďační... dokonca sa z teba smejú, opovrhujú tebou... Kašli na nich! Vzdaj to! Daj na mňa, prijmi *moju* ponuku a ja z teba urobím kráľa a panovníka a mocnára nad celou zemou a už sa nikdy nebudeš musieť z touto biednou chátrou zhadzovať! Či nie si z nekonečne vznešenejšieho rodu, ako oni? Nie sú viac, než prach po ktorom šliapeš! Vykašli sa na nich, prekľaj ich, spál ich nebeským ohňom, zaslúžia si to, nie raz, ale tisíckrát každý! Tak na čo čakáš?

Ale Ježiš „mu neodpovedal ani na jediné slovo“ (Mt 27,14 SSV). Jeho láska prijímala všetko a každého z neslabnúcim súcitom, zmlovaním, odpustením... až do úplne posledného. A vtedy Diabol pochopil, že je porazený, že „zvíťazil Lev z Júdovho kmeňa, Koreň Dávidov“ (Zjv 5,5 SSV) a to nie silou zbraní, ani silou zla, ale silou Dobra, ktoré jediné môže premôcť zlo, silou Lásky, ktorá jediná premáha sebeckto a pýchu hriechu... Pavol to zhrnul v jedinej lakonickej vete: „Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo“ (Rim 12,21 SSV). Veď hriech spôsobuje rozdelenie. Ak by Ježiš bojoval proti rozdeleniu silou zbraní, nespôsobil by len ďalšie rozdelenie? A aj keby „zvíťazil“, v skutočnosti by

¹ „Kde vládne láska, tam nie je snaha o moc; a kde prevláda moc, tam chýba láska. Jedno je tieňom druhého.“ (Carl Gustav Young)

prehral, pretože takýmto „víťazstvom“ by zlo nezaniklo, ba ani by neubudlo, ale naopak, znásobilo by sa. Preto Ježiš odmieta zbrane a postupy zla a hriechu. Nechce sa vydeľovať, ani vyvyšovať², ale zjednocovať³. A to sa dá iba láskou, láskou, ktorá aj život dá: „*Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa, ¹⁵ ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce*“ (Jn 10,14-15 SSV). To je jediný spôsob, ako poraziť zlo a naplniť Otcovu víziu účasti stvorenia na Trojičnom živote Boha: „*Neodplácajte sa zlým za zlé alebo zlorečením za zlorečenie, ale naopak, žehnajte, lebo ste povolani, aby ste dostali dedičstvo požehnaní*“ (1 Pt 3,9 SSV).

Toto je teda Kristov boj. Ale je to súčasne aj náš vlastný boj.

Pretože ako inak máme vojsť do Života Jednoty Trojice, než tak, že túto jednotu v Kristovi medzi sebou aj navzájom tvoríme – a staneme sa tak súčasťou spoločenstva, rodiny, Tela Cirkvi? „*Lebo všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli. ²⁸ Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy, lebo vy všetci ste jeden v Kristovi Ježišovi*“ (Gal 3,27-28 SSV). „*Ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy*“ (1 Kor 12,27 SSV). „*Preto odložte lož a hovorte pravdu každý so svojim blížnym, veď sme si navzájom údmi*“ (Ef 4,25 SSV). Výsledkom je veľmi konkrétne spoločenstvo, o ktorom Písmo píše: „*Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. ⁴³ Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. ⁴⁴ Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné*“ (Sk 2,42-44 SSV). Alebo slovami sv. pápeža Jána Pavla II.: „*Ak chceme byť verní Božiemu plánu a zodpovedať aj veľkým očakávaniam sveta, v tisícročí, ktoré sa začína, stojí pred nami veľká výzva: urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva. Čo to konkrétne znamená? ... Spiritualita spoločenstva, to je predovšetkým zameranie pohľadu srdca na tajomstvo trojjediného Boha, ktorý v nás prebýva a ktorého svetlo treba vnímať aj na tvári bratov a sestier vedľa nás. Spiritualita spoločenstva znamená okrem toho schopnosť cítiť brata a sestru vo viere v hlbokoj jednote tajomného tela - Cirkvi, čiže ako "niekoho, kto patri ku mne", aby som vedel spolu s ním prežívať jeho radosti a jeho bolesti, uhádnuť jeho želania, postarať sa o jeho potreby a ponúknuť mu pravé a hlboké priateľstvo. Spiritualita spoločenstva je aj schopnosť vidieť v druhom predovšetkým pozitívne prvky, aby sme ho prijímali a hodnotili ako Boží dar, a to nielen ako dar pre druhého, ktorý ho priamo prijal, ale aj ako "dar pre mňa". Spiritualita spoločenstva napokon znamená vedieť bratovi "urobiť miesto", niešť si vzájomne bremená (Gal 6,2) a premáhať egoistické pokušenia, ktoré nás neustále napádajú a budia rivalitu, karierizmus, nedôveru a žiarlivosť. Nerobme si nijaké ilúzie: bez tejto duchovnej cesty by vonkajšie prostriedky len veľmi málo osožili spoločenstvu. Stali by sa bezduchými aparátmi, skôr maskami spoločenstva, ako jeho možnosťami prejavovať sa a rásť.*“ (Novo millennio ineunte 43)

Je jasné, že Diabol aj na nás tvrdo a neľútostne zaútočí, aby, ak by bolo možné, zmaril toto Božie dielo v jeho zárodku. Vieme, že to už možné nie je⁴. Čo ale možné je, že aspoň nás ako jednotlivcov od tohto diela oddelí a strhne do svojej vlastnej záhuby⁵. A že sa o to pokúsi, bezohľadne a bez škrupúl, tak pred tým nás varuje Písmo veľmi jasne: „*Beda však zemi i moru, lebo zostúpil k vám diabol, plný zlosti, lebo vie, že má málo času*“ (Zjv 12,12 SSV)!

² „Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mk 10,45 SSV)

³ „Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. ⁵ Ja som vinič, vy ste ratolesť“ (Jn 15,4-5 SSV); či „Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohoto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier“ (Jn 10,16 SSV)

⁴ „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16,18 SSV)

⁵ „Bojte sa toho, ktorý keď zabije, má moc vrhnúť do pekla! Áno, hovorím vám: Tohoto sa bojte!“ (Lk 12,5 SSV)

Čo teda Diabol urobí, ak čo len pomyslíme na to, že by sme prijali Ježišovo volanie a začali medzi sebou cieľavedome budovať túto jednotu Katolíckej Cirkvi? Ježiš v podobenstve *O Rozsieváčovi*⁶ vysvetľuje, že Diabol na nás použije zhruba tri taktiky:

- **ZABRÁNIŤ V JEHO POUCHOPENÍ.** Hovorí: „Načo? Veď to netreba! Nie si predsa tak zlý človek, aby ťa Boh uvrhol do Pekla, že nie? Nezabíjaš, nekradneš (a ak, tak sa z toho vypsvedáš)... nemáš žiadne vážne hriechy, len také maličkosti... a v Pána Boha veríš, do kostola chodíš, aj sa modlíš... Si v pohode! Načo sa obťažovať s nejakými spoločenstvami a komunitami? Zbytočnosť! Ty pekné sed' doma, pekne si tam odbavuj svoje modlitby a pobožnosti, o nič sa nestaraj a uvidíš, po smrti budeš určite v Nebi! Na moje najpekelnejšie najtemnejšie slovo Otca ľži!“

- **ODLÁKAŤ NÁS INAM.** Povie: „To je iste fajn, ale pozri, o koľko vecí sa musíš starať... koľko toho musíš zariadiť... si predsa zaneprázdnený človek! A pritom aký obetavý, veď to vlastne robíš pre svoju rodinu, aby jej nič nechýbalo... a ak aj rodinu nemáš, veď čo je zlé na tom, chcieť prežiť život na úrovni, dopriať si veci, ktoré si si isto svojim statočným životom zaslúžil... Nemáš kedy sa starať o nejaké stretká a podobné hlúposti! Ani na to nemáš silu, veď si pozri, aký vyš'avený sa vraciaš domov z námah, aby si sa postaral o všetky tie krásne veci, ktoré potrebuješ... chceš mať... môžeš mať... A veď aj Pán Boh to pochopí, však vidí, že sa neľákaš, ale že od rána do večera statočne pracuješ a všetko to, čo máš i čo ešte nadobudnúť chceš, je statočne nadobudnuté a plne si to zaslúžiš! Nie je to nič zlé, ani nečestné! A potom... predstav si, že ti po dome, po tvojej krásnej obývačke, šliapu všelijakí odkundesi a otravní ľudia... všetko zašpinia... orýpu... nemajú úctu k veciam, pokazia a polámu ti ich... pošliapu trávnik... poškriabu podlahy... a vôbec, pokazia celé tvoje súkromie a všetko to, čo si si tu namáhavo vybudoval. To predsa ani Boh od teba naisto neočakáva! Ver mi! Na moje najpekelnejšie najtemnejšie slovo Otca ľži!“

- **ZASTRAŠIŤ NÁS.** Napríklad poštváť na nás rodinu („Len sa fláka všelikde po kostoloch a po tých bandách všelijakých, nie aby doma sedel a staral sa o niečo skutočné, ako je dom a auto a záhrada a dovolenky... aj ich potom vláči k sebe domov, všelijakých cudzích divných ľudí... k čomu je to dobré?“), susedov a známych („Oni sú takí divní, chodia tam do tých náboženských stretiek a tak... pozor na nich... náboženský fanatici“), vystaviť nás výsmechu, odsúdeniu, opovrhnutiu, nátlaku a kritike („Nemôžete toto robiť s deťmi, to je indoktrinácia, to je netolerantné... Prečo nedoprajete deťom a rodine normálny život, chodiť namiesto toho radšej na futbal, na diskotéky,... a nie tam na tie vaše spolky, čo sa tam furt len modlite a modlite...“), či dokonca využiť brutálnu moc, ako to vidieť len v posledných rokoch na nacistoch, komunistoch, islamistoch, rôznych „liberálnych“ sekularistoch a pod.

Je to skutočná vojna, Skutočný boj. Často „*až do krvi*“ (Hebr 12,4 SSV). Ježiš to pred nami nijako netají. Sám touto cestou prešiel pred nami – a v omnoho náročnejšom „vydaní“! Veď zatiaľ čo On za zriekol svojej rovnosti s Ocom⁷ a bral na seba postupne bolesti, nedostatky, chyby, otravnosť a neprijemnosť 108 000 000 000 ľudí len po dnešok – nám stačí zrieknuť sa pár „pozemských odpadkov“⁸ v nádeji na nekonečne väčšie bohatstvo Neba a znášať v malom spoločenstve „bremeno“ navykania si na život a jednotu s možno desiatimi, dvanástimi, či pätnástimi ľuďmi. V porovnaní s Kristom je to naozaj ako nič. Ale musíme v tom „malom“ naozaj zabojsť a v sila Ducha zvíťaziť! Inak to nejde!

Váš Inky

⁶ Mt 13,3-9.19-23

⁷ „On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ⁷ ale zriekol sa seba samého“ (Flp 2,6-7 SSV)

⁸ „Všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky“ (Flp 3,8 SSV)